

LIGA MISTRŮ 2017/18

ODVETA 3. PŘEDKOLA

2. srpna 2017, 20:00 hod. tamního času - Bělorusko, Borisov Arena

Materiály na cestu připravil, šťastnou cestu, příjemný pobyt a spokojený návrat přeje Karel Vavřina, OP SK Slavia Praha.

Použité zdroje: Wikipedia, Dorogiby.inf a vlastní archiv

Bělorusko

Běloruská republika <i>Рэспубліка Беларусь; Respublika Belarus; Республика Беларусь; Respublika Belarus</i>	
Hymna: <i>My, belarusy</i>	
Hlavní město:	Minsk
Rozloha:	207 595 km ² (84. na světě), z toho zanedbatelné % vodní plochy
Nejvyšší bod:	Dzjaržynskaja hara (345 m n. m.)
Časové pásmo:	+1
Počet obyvatel:	9 505 000 (88. na světě, 2017)
Hustota zalidnění:	46 obyv./ km ² (142. na světě)
HDI:	▲ 0,798 (vysoký) (50. na světě, 2014)
Jazyk:	běloruština, ruština
Národnostní složení:	Bělorusové (81,2 %), Rusové (11,4 %), Poláci (3,9 %), Ukrajinci (2,4 %), ostatní (1,1 %)
Náboženství:	pravoslavní (60 %), uniaté (15 %), římský katolíci (8 %)
Státní zřízení:	prezidentská republika
Vznik:	25. srpna 1991 (postupný rozpad SSSR)
Prezident:	Alexandr Lukašenko
Předseda vlády:	Andrej Kobjakov
Měna:	Běloruský rubl (BYN)
HDP/obyv. (PPP):	17 697 USD (65. na světě, 2015)
MPZ:	BY
Národní TLD:	.by, .бел

Bělorusko, oficiálním názvem **Běloruská republika** (bělorusky *Рэспубліка Беларусь*, *Respublika Belarus*; rusky *Республика Беларусь*, *Respublika Belarus*), je vnitrozemský stát ve východní Evropě. Hraničí s Polskem (407 km), s Litvou (660 km) a Lotyšskem (167 km) na západě, Ruskem (900 km) na severu a východě a Ukrajinou (975 km) na jihu. Hlavním městem je Minsk. Země má necelých 10 milionů obyvatel, z nichž většinu tvoří Bělorusové, nejpoužívanějším jazykem je však v současnosti ruština, která má stejně jako běloruština úřední status. Bělorusko je nezávislé od roku 1991, kdy se stalo jednou z nástupnických republik Sovětského svazu. Je zakládajícím členem Společenství nezávislých států a zahraničně-politicky je silně orientováno na Rusko, s nímž roku 1997 vstoupilo do svazu. Od roku 1994 je nepřetržitě prezidentem země Alexandr Lukašenko, který je západními zeměmi kritizován za nedemokratické postupy a potlačování opozice. Bělorusko je jediný stát v Evropě, který v praxi vykonává trest smrti. Bělorusko je označováno za poslední totalitní stát v Evropě.

Dějiny

Středověk

Litevské velkoknížectví v 13. – 15. století, v době největšího rozmachu; právě Bílá Rus spolu se starou Litvou tvořily jádro tohoto státu.

Příchod slovanských kmenů na území dnešního Běloruska se datuje do prvního století našeho letopočtu. Na tomto území se usadily tři slovanské kmenové svazy: Kriviči, Dregoviči a Radimiči. První zmínky o běloruských knížectvích však pochází už z 9. století. Konkrétně jde o Polocké knížectví, jeden ze tří hlavních celků Kyjevské Rusi; později vznikly i další mocné útvary: Turovské, Grodecké a Novogrodecké knížectví. Kolem roku 992 dorazilo do běloruských zemí křesťanství (misionáři vyslaní z kyjevského centra Vladimírem I. Svatým). Po zániku Kyjevské Rusi (definitivně 1240) pod náporom Mongolů začala do mocensky rozdrobeného prostoru pronikat litevská knížata. Území tzv. Černé Rusi (okolí Novogroduku) si podřídil už kníže, později král Mindaugas v polovině 13. století, po roce 1316 (nástup Gediminase) už litevští panovníci systematicky připojovali jednotlivé běloruské a ukrajinské země ke svému soustátí. Také vzrůstající tlak německých vojsk (Řád německých rytířů a Řád mečových rytířů) a nájezdy Tatarů/Mongolů přispěl k zformování litevsko-(bělo)ruské jednoty. Bílá Rus tvořila podstatnou část Velikého knížectví litevského (VKL). Hlavním městem byl zpočátku Novogrodek, od roku 1323 pak Vilnius (Vilno). Zlatá éra tohoto státního útvaru nastala zejména za vlády Vitolda Velikého. (Symboly tohoto státního celku, znak zvaný pahoňa a bílo-červeno-bílá vlajka, jsou dnes v Bělorusku zakázány.)

V rámci Rzeczypospolité (raný novověk)

Útoky moskevských vojsk na východní hranice země na konci 15. století si vynutily centralizaci státu a zvýšení finančních výdajů na vojsko. Na začátku 16. století, ztratila slábnoucí Litva východní část Bílé Rusi včetně města Smolenska (1514). V roce 1569 se Litva a sousední Polsko, do té doby spojené pouze osobou panovníka, sjednotily ve federativní stát nazvaný Republika obou národů, polsky *Rzeczypospolita*. Pro Litvu a Bílou Rus to znamenalo ztrátu některých území na jihu (dnes Ukrajina) a podřízení se svrchovanosti polského království, také částečnou polonizaci (především šlechty a kléru) a katolizaci, v roce 1697 bylo zakázáno používat běloruštinu v úředním styku, ovšem díky sjednocení bylo možné až do poloviny 17. století vzdorovat tlaku Ruského carství. V průběhu svého vývoje byla běloruštinu silně ovlivněna polštinou.

V letech 1772–1795 se dělením Polska země postupně stala součástí Ruského impéria. Běloruštinu byla následně omezována ve prospěch ruštiny a byla podporována pouze pravoslavná církev, zatímco řeckokatolická církev uznávající autoritu papeže byla potlačována. V letech 1830/31 pak propuklo v Polsku (tzv. Kongresovce), Litvě a Bílé Rusi protiruské povstání, které ale bylo tvrdě potlačeno. Roku 1839 byla zahájena silná rusifikace. Koncem 19. století a začátkem 20. století zesílilo národní hnutí, které usilovalo o samosprávu a opětovné zavedení běloruštiny.

Ve 20. století

Po zhroucení carského Ruska se v prosinci 1917 konal Všeběloruský sjezd, na kterém byla zvolena vláda Běloruska. Toto jednání však bylo přerušeno Rudou armádou, která následně v březnu 1918 musela ustoupit německé armádě. Političtí představitelé museli uprchnout do zahraničí. Politického zmatku využila bolševická strana, která vyhrála volby a 25. března 1918 vyhlásila Běloruskou lidovou republiku. Rudá armáda opět dorazila do Minsku a bolševici 1. ledna 1919 vyhlásili Běloruskou sovětskou socialistickou republiku. Po sovětsko-polské válce v roce 1921 připadla její západní část – tzv. Kresy (přibližně třetina území včetně Grodna a Brestu Litevského) Polsku, zbývající část včetně Minsku pak zůstala Běloruské SSR v rámci Sovětského svazu. Nacionalistická Druhá Polská republika zavírala běloruské školy a potlačovala používání běloruštiny.

V září 1939 necelé dva týdny po německé invazi bylo Polsko z východu přepadeno Sovětským svazem; polská část Běloruska byla následně připojena k Běloruské SSR a byla zde zahájena kolektivizace. Německá invaze do SSSR během druhé světové války způsobila Bělorusku obrovské škody a ztrátu 2,2 miliónu lidských životů, což byla celá čtvrtina předválečné populace

(okupační německá moc tu jako odpověď na velmi silné partyzánské hnutí uplatňovala taktiku spálené země, vyvražděny byly stovky vesnic).

V roce 1945 byla ustanovena současná polsko-sovětská hranice, která nově probíhala asi o 200 km západněji někdejší polským vnitrozemím; většina lidí polské národnosti na získaných západních územích Běloruské SSR byla nuceně repatriována do Polska. Po válce byla poskytnuta Běloruské SSR centrálně řízená hospodářská pomoc, která významně pomohla k obnově ekonomiky. V 50. letech byla Běloruská SSR dosídlována Rusy a v menší míře také dalšími národy Sovětského svazu; současně zesílila rusifikace.

V roce 1986 bylo Bělorusko postiženo černobylskou jadernou havárií.

Nezávislost

Dne 27. června 1990 vyhlásilo Bělorusko svou svrchovanost a v procesu rozpadu SSSR nakonec dne 25. srpna 1991 i plnou samostatnost. V současnosti Bělorusku vládne prezident Alexandr Lukašenko, který nečekaně zvítězil ve volbách v roce 1994 a od té doby posílil svou pozici. V prezidentských volbách v roce 2006 mu byli protikandidáty společný kandidát běloruské opozice Aljaksandar Milinkevič, Sjarhej Hajdukevič a další nezávislý kandidát opozice Aljaksandar Kazulin. V roce 2010 se konaly další prezidentské volby, ve kterých získali Lukašenkovi protikandidáti zisk v hodnotě jednotek procent. Opozice označila volby za zmanipulované, následovaly pokojné demonstrace, které režim tvrdě rozehnal a hlavní představitele (včetně několika prezidentských protikandidátů) uvěznil. V současné době zde působí organizace Člověk v tísni, která zde založila Centrum pro lidská práva a demokracii.

Geografie

Poloha

Bělorusko se rozkládá v nížinné oblasti v západní části Východoevropské roviny s malými výškovými rozdíly. Nejvyšším bodem země je se svými 345 metry vrch Dzjaržynskaja hora, západně od Minska.

Vodstvo

Bělorusko leží na hranici povodí několika velkých evropských řek a současně na rozvodí Černého a Baltského moře. Celková délka řek (delších než 5 km) je 51 000 km. Hustota říční sítě je 0,2 až 0,28 km/km². Nejvýznačnější řeky jsou Dněpr (s přítoky Pripjať, Sož a Berezina), Západní Dvina, Němen (s přítokem Viina) a na severovýchodě horní tok řeky Livati (povodí Něvy). Zdroj řek je smíšený s převahou dešťového a sněhového. Pro všechny řeky jsou charakteristické vysoké stavy na jaře, v povodí Západní Dviny a Němenu i v zimě. Řeky se využívají pro lodní dopravu, splavování dřeva a v menší míře i jako zdroj energie. Mnohé řeky přijímají vodu z vysoušených bažin a mokřin, které jsou pro Bělorusko charakteristické. Splavné jsou Dněpr, Berezina a Němen. Po Pripjati lodě proplouvají do řeky Západní Bug přes Dněpersko-bugský kanál. Bělorusko má přes 11 000 jezer. Běloruská jezera jsou pozůstatkem po ustupujícím ledovci na konci poslední doby ledové. Nejvýznamnější hluboká jezera ledovcového původu rozmanitých tvarů pobřeží jsou charakteristické pro sever republiky. Největší z nich jsou jezero Narač (79,6 km²) a Asvějské jezero (52,8 km²). Ve středu Běloruska jsou jezera mělká a zarůstající, převážně říčního a krasovo-sufozního původu. Na jihu v Polesí je mnoho mělkých jezer uprostřed bažin, z nichž nejvýznamnější jsou Červené (43,6 km²) a Vyhanavské (26 km²). Nejhlubší jezera jsou Dlouhé (52,8 m), Riču (51,9 m) a Hiňkava (43,3 m).

Klima

Klimatické podmínky v Bělorusku mají oproti střední Evropě výrazněji kontinentální charakter, s chladnější zimou. Průměrné lednové teploty se pohybují od -5,1 na západě do -7,5 °C na východě, v červenci je pak po celé zemi průměrná teplota kolem 18 °C. Průměrné roční srážky jsou 550–650 mm. Většina z nich připadá na jaro a léto. Vlhkost podnebí je důsledkem vlivu atlantského proudění a blízkosti Baltského moře.

Flóra a fauna

Země má nadprůměrné zalesnění, zhruba jedna třetina státu jsou lesy. Na severu převažuje smrk, borovice, jedle, bříza, na jihu pak dub, buk a jilm. Jehličnany jsou silně zastoupeny v Polesí.

Fauna se zde podstatně neliší od středoevropské. Běloruské lesy jsou mimořádně bohaté na živočišné druhy. Vyskytuje se zde los, rys, medvěd hnědý, méně často pak vlk. V polsko-běloruském národním parku Bělověžský prales lze pak spatřit zubry.

Pohled na jezero Strusta ve Vitebské oblasti

Obyvatelstvo

10 největších měst Běloruska (Odhad k roku 2008)

Minsk 1 814 000; Homel 484 500; Mohylev 370 600; Vitebsk 346 200; Grodno 325 800; Brest 314 800; Babrujsk 218 400; Baranavičy 168 300; Borisov 149 400; Pinsk 130 400.

Bělorusové tvoří 81,2 % obyvatel země. Největší menšinou jsou Rusové s 11,4 %, následovány Poláci (3,9 %) a Ukrajinci (2,4 %).

V roce 1926 v Běloruské SSR tvořili Bělorusové 80,6 % obyvatel, Židé 8,2 % a Rusové 7,7 %.

Jazyková situace

Oficiálními jazyky státu jsou běloruština a ruština. Již v dobách carského Ruska byla však běloruština vystavena útlaku ve prospěch ruštiny. Současná běloruská vláda v tomto trendu pokračuje. Výsledkem je rusifikace Běloruska, tj. stav, kdy v běžné praxi a často i ve školství je užívána ruština, případně tzv. trasjanka (směs obou jazyků, obdoba suržyku na Ukrajině), zatímco spisovná běloruština, zvláště ve své předreformní podobě z 20. let 20. století (tzv. taraškevica), je znakem spíše národně orientované inteligence a protilukašenkovské opozice, jejíž účast na společenském životě a vliv na něj jsou státním aparátem potlačovány.

Náboženství

Zhruba 60 % věřících obyvatel se hlásí k pravoslaví, 15 % k uniátům a 8 % ke katolictví (především příslušníci polské menšiny).

Zbýlá procenta představují protestanti, židé a muslimové a dalších 20 církví. Početná část obyvatel je bez vyznání.

Původně (až do 16. století) byla drtivá většina obyvatelstva Bílé Rusi pravoslavná, ale postupem času sílily přestupy (hlavně šlechticů) k protestantským církvím a ke katolicismu. Vývoj vyústil ve vyhlášení brestlitevské unie roku 1596, čímž vznikla řeckokatolická církev (a pravoslaví bylo zároveň postaveno mimo zákon). Hrubé snahy o její

Katedrála sv. Sofie v Polocku

všeobecné prosazení vyvolaly ohromný odpor (např. povstání ve Vitebsku) pravoslavného obyvatelstva i většiny duchovenstva, takže nakonec muselo být roku 1635 pravoslaví opět oficiálně povoleno. Přestože běloruský lid a nižší šlechta vnímali řecké katolictví jako vnučovanou víru, získávalo postupně v dalších staletích své stoupence i v těchto vrstvách a v 19. století začalo být uniatství chápáno a vyzdvižováno jako charakteristický rys běloruského národa. V důsledku vnučovaného – pro změnu – pravoslaví ze strany carské moci, však uniaté nezískali tak silné pozice jako na Malé Rusi/Ukrajíně.

Původně početná komunita běloruských židů byla zdecimována za 2. světové války, zbytek po rozpadu SSSR odešel do Izraele. Z původně sedmisettisícové komunity tak zbývá zhruba 10 000 Židů. Vysoký podíl ateistů je mj. důsledkem omezení dřívějšího církevního vlivu na školství, zejména v době Sovětského svazu.

Ekonomika

Běloruska

Bělorusko je průmyslově-zemědělský stát se vzrůstající hospodářsko-politickou izolací. Hlavní průmyslová odvětví jsou strojírenství, těžba a zpracování draselných solí, papírenský, textilní, a potravinářský a chemický průmysl.

V zemědělství převažuje živočišná výroba zejména chov prasat, skotu, koní a drůbeže nad výrobou rostlinnou. Pěstují se brambory, ječmen, žito,

cukrová řepa a len. HDP na obyvatele za rok je 11600 USD (2009). Převažuje tepelná energetika.

Po rozpadu SSSR si Lukašenkův režim zachoval kontrolu nad ekonomikou a uplatňuje politiku "tržního socialismu," kde stát má velkou kontrolu nad cenami a měnovou politikou; státní sektor je též velký. Tyto zásahy do ekonomiky ji destabilizují a poškozují.

V roce 2011 bylo Bělorusko zasaženo krizí, která byla především způsobena zvýšením platů zaměstnanců státních podniků o 40 % na 500 \$ před prezidentskými volbami v roce 2010. Další příčiny byly silná státní kontrola nad hospodářstvím, úroková míra nižší než inflace a deficit státního rozpočtu.

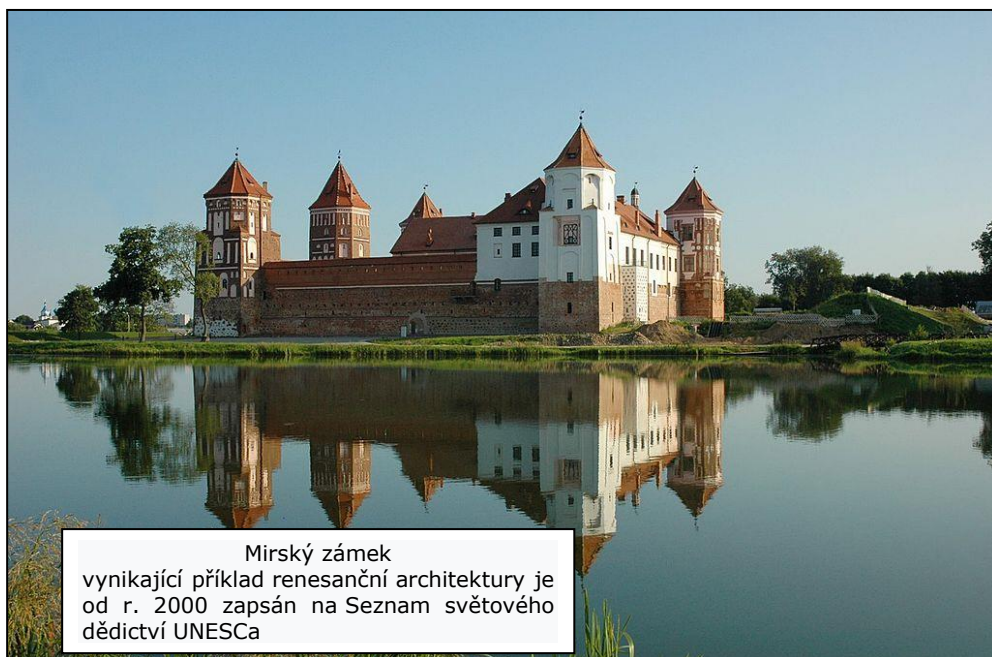
Inflace v roce 2011 dosáhla 108,7 % a platy poklesly z 530\$ v prosinci 2010 na 330\$ v květnu 2011.

Cestovní ruch

Přestože Bělorusko není příliš turisticky atraktivní zemí (což je však z velké části způsobeno minimální propagací a omezenými podmínkami pro rozvoj turistického ruchu), lze najít místa, která za pozornost určitě stojí. Hlavní město Minsk bylo

bohužel za 2. světové války zničeno a jen

Radnice Minsku v klasicistním stylu (zbourána r. 1857 z carského rozkazu, znovu postavena r. 2004); v pozadí katedrála P. Marie

Mirský zámek vynikající příklad renesanční architektury je od r. 2000 zapsán na Seznam světového dědictví UNESCO

nepatrná část se dočkala obnovy, takže se zde zachovalo jen málo ze staré architektury. Nejstarší budovy pocházejí ze 17. století (katedrála, bernardinský klášter). Pozornost návštěvníka by mohlo upoutat především Trojické předměstí na severozápadním okraji centra. Jinak je běloruská metropole skvělou ukázkou sovětského funkcionalistického stavebního stylu a urbanismu: velké funkcionalistické budovy, rozsáhlé parky a široké prospekty jsou typickým obrazem Minska, vytvořeným v poválečných desetiletích. Minsk je také kulturním centrem Běloruska: najdeme zde osm muzeí a šest divadel včetně opery.

Z dalších historicky či kulturně zajímavějších měst lze jmenovat Grodno (zachovaná část historické zástavby), Vitebsk, který je rodištěm Marka Chagalla, či Polock bohatý na sakrální památky. Zajímavou a přitažlivou krajinou je Polesí na jihu Běloruska. Jde o zalesněnou nížinu podél řeky Pripjať, jejíž jižní část leží již na Ukrajině. Řeka se zde pohybuje s téměř nulovým spádem, což způsobilo vytváření obrovských mokřin podél Pripjati a jejich přítoků. Národní park Bělověžský prales na hranici s Polskem také stojí za zhlédnutí.

Kultura

Nejslavnějším běloruským spisovatelem je patrně Janka Kupala. Světlana Alexijevičová získala roku 2015 Nobelovu cenu za literaturu. Za hranice své vlasti pronikli rovněž autoři jako Jakub Kolas, Maksim Bahdanovič, Vasil Bykav, Uladzimir Karatkevič či Ryhor Baradulin.

V populární hudbě dokázal získat mezinárodní úspěch houslista Alexander Rybak, který má dnes ovšem norské občanství.

Na území současného Běloruska se narodila i řada osobností, které jsou dnes vnímány spíše jako Poláci – jsou to zejména spisovatel Adam Mickiewicz a hudební skladatel Stanisław Moniuszko. Na území Běloruska kdysi sídlila též významná židovská komunita. Místo narození Bělorusko má tudíž ve svém životopise mnoho židovských osobností – malíři Marc Chagall a Chaïm Soutine, herec Solomon Michoels, sochař Ossip Zadkine nebo hudební skladatel Irving Berlin.

Věda

K nejvýznamnějším běloruským vědeckým osobnostem patří nositel Nobelovy ceny za fyziku z roku 2000 Žores Ivanovič Alfjorov a letecký konstruktér Pavel Suchoj. Na vývoji sovětských jaderných zbraní se podílel fyzik Jakov Borisovič Zeldovič. Běloruský původ měl rovněž psycholog Lev Vygotskij či matematik Otto Šmidt. V běloruském Kobrynu se narodil též v posledku americký matematik Oscar Zariski.

Otcem běloruské vzdělanosti je kněz Cyril Turovský. František Skoryna přeložil do staroběloruštiny, kterou kodifikoval, Bibli. Lingvista Branislav Taraškievič je tvůrcem spisovné běloruštiny, která nese i jeho jméno - taraškevica. Nobelovu cenu za ekonomii získal roku 1971 běloruský rodák Simon Kuznets. Významným marxistickým teoretikem byl Alexandr Bogdanov.

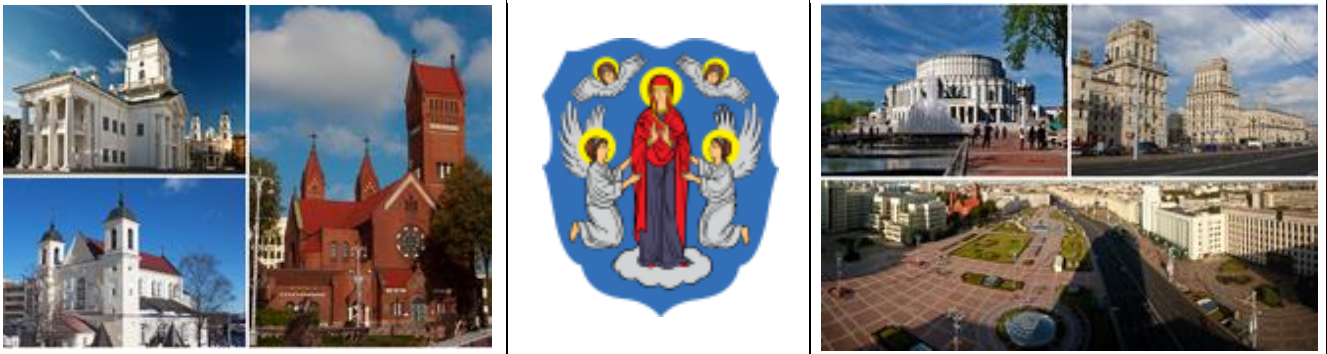
Sport

Nejúspěšnější běloruští sportovci jsou sportovní gymnasté Vitalij Ščerbo a Olga Korbutová. Běloruskou gymnastickou školu úspěšně reprezentovala též Světlana Boginská. Též běloruská tenisová škola má zvuk, což dokazují jména jako Victoria Azarenková či Nataša Zverevová. Nejznámějším běloruským fotbalistou posledních let je Alexandr Hleb, z časů SSSR pak Sergej Alejnikov. Zápasník Alexandr Medved' získal zlatou medaili na třech po sobě jdoucích olympiádách. Zřejmě nejúspěšnějším běloruským sportovcem současnosti je biatlonistka Darja Domračevová. Sprinterka Julija Něstěrenková dokázala i v éře dominance černošských běžkyň vybojovat zlato na olympijských hrách v běhu na 100 metrů, v Athénách roku 2004. Olympijským vítězem v akrobatickém lyžování je Alexej Grišin. Věhlas měl i šachista Lev Polugajevskij.

Minsk

Minsk (bělorusky: původně: Менск (do roku 1939); oficiálně: Мінск; ukrajinsky: Мінськ; rusky: Минск; polsky: Mińsk (Litewski)) je hlavní a největší město Běloruska. V Minsku žije na ploše 409 km² 1 995 000 lidí (2015). Město se administrativně dělí na 9 obvodů (rajónů). Hustota zalidnění činí asi 7 030 obyvatel na 1 km². Město je hlavním hospodářským i kulturním centrem Běloruska a sídelním městem Společenství nezávislých států.

Minsk, Мінск, Мінск

Nadmořská výška	280 m n. m.
Hlavní město	Minsk
Administrativní dělení	9 rajónů
Rozloha	509 km ²
Počet obyvatel	1 995 000 (2015)
Hustota zalidnění	3 919,4 obyv./km ²
Etnické složení	Bělorusové (79,3 %) Rusové (15,7 %) Ukrajinci (2,4 %), Poláci (1.1 %), Židé (0.6 %)(1999)
Náboženské složení	Pravoslaví, katolictví
Vznik	r. 1067
Oficiální web	www.minsk.gov.by
Telefonní předvolba	+375 17

Geografie

Minsk leží v mírně zvlněné a lesnaté krajině ve střední části Běloruska; průměrná nadmořská výška je 280 m, průměrné roční srážky 646 mm. Minsk je křižovatkou hlavních dopravních tepen východní Evropy.

V rámci územního dělení Běloruska má zvláštní status a je centrem Minské oblasti (Мінская вобласць) a Minského rajonu (Менскі раён). Minsk leží na řekách Svislač a Njamiha (Няміга) na 53°54'8" s. š. a 27°33'41" v. d.

Historie

Středověk

První zmínka o Minsku je z roku 1067. V roce 1326 se Minsk stal součástí Velkovévodství litevského a roku 1499 získal městská práva. Od roku 1569 byl hlavním městem Minského vojvodství v Republice obou národů. Na začátku 18. století jej zničili Švédové. Jako důsledek tzv. druhého dělení Polska byl roku 1793 anektován Ruskem.

Sovětská éra

Po druhé světové válce, během níž jej okupovali tři roky Němci, byl sice Minsk přestavěn, ne však rekonstruován, jako jiná města. Ruiny staletých starých domů ustoupily stalinistické architektuře. Objevily se tak velké bulváry a velkolepé budovy. Díky rozvoji průmyslu město zaznamenalo velký růst. Již v roce 1972 překročilo 1 milion obyvatel, o dalších čtrnáct let později to bylo 1,5 milionu. Noví obyvatelé Minsku byli většinou venkované z celého Běloruska, kteří se sem nastěhovali za prací. Pro ně tak vznikla velká panelová sídliště; město několikrát muselo posouvat své hranice. V dubnu a květnu roku 1991 zde probíhaly masové demonstrace na podporu politických a ekonomických požadavků při přestavbě skomírajícího Sovětského svazu. Od prosince téhož roku zde sídlí koordinační orgány SNS.

Nová doba

Během 90. let a po pádu SSSR se Minsk začal měnit. Stal se hlavním městem země, vznikla nové velvyslanectví, z budov bývalých úřadů BSSR se staly úřady vládní. V 90. letech také došlo v zemi k ekonomické krizi, která město poznamenala. Muselo být zastaveno mnoho velkých projektů, objevila se nezaměstnanost. Od začátku 21. století však investic opět přibývá; staví se nové obytné domy, silnice i metro. Většinu těchto aktivit vykonává vláda, jelikož soukromý sektor není vzhledem k politické situaci dostatečně rozvinut a je omezován.

Hospodářství

Průmysl

Minsk je hlavním průmyslovým centrem Běloruska. Ve městě se nachází přes 250 továren a elektráren. Jeho průmyslový vývoj, který začal v 60. letech 19. století, byl následně podpořen výstavbou železnice, která proběhla v letech 70. Většina průmyslového vybavení města byla ale zničena během první a zejména druhé světové války. Po válce byl rozvoj města spojen s rozvojem průmyslu, zejména odvětví spojených s vědou a výzkumem. Minsk se stal hlavním centrem strojírenství (zejména výroby dopravních prostředků), chemického průmyslu (gumárenství) a elektrotechniky (výroba televizí, rozhlasových přijímačů).

Kromě těchto, pro region i celé Bělorusko, klíčových oborů, došlo také k rozvoji zpracovatelského, potravinářského a textilního průmyslu.

K nejznámějším podnikům patří **MAZ** (Minský automobilový závod), **MTZ** (Minský traktorový závod) nebo **BELAZ** (Běloruský automobilový závod). Tyto závody jsou věhlasné výrobou osobních i nákladních automobilů, autobusů, ale i tramvají, trolejbusů, zemědělské techniky atd. Jejich filiálky jsou po celé zemi. Během sovětských dob byl rozvoj průmyslu úzce svázán s dodavateli a odběrateli z SSSR, což vedlo po rozpadu svazu v roce 1991 k vážným ekonomickým problémům. Po přijetí nekeynesiánských opatření Alexandra Lukašenka v roce 1995 byla ale většina průmyslové produkce obnovena. Díky tomu neprošel Minsk v 90. letech 20. století masivní vlnou deindustrializace jako ostatní města SNS a východní Evropy. Kolem 40% procent ekonomicky aktivních je stále zaměstnáno ve strojírenském průmyslu. Přes 70% produkce je exportováno, především do Ruska a ostatních členských států SNS. Oživení průmyslové výroby nevedlo ale k obnově vybavení (mj. v důsledku odrazování zahraničních investorů), proto není průmysl příliš konkurenceschopný na mezinárodním trhu.

Administrativní dělení

Současné administrativní členění Minsku bylo ustanoveno v roce 1938 v souvislosti s výrazným nárůstem počtu obyvatel (218 tisíc obyvatel). Usnesení Výkonného výboru BSSR ze dne 17. března 1938 byl vytvořen Stalinský rajón (od 2. listopadu 1961 Zavodzký rajón), Varašylauský rajón (od 2. listopadu Sovětský rajón) a Kahanovický rajón (od 20. července 1957 Kastrýčnický rajón). Moderní město je rozděleno do 9 administrativních rajónů (čtvrtí):

1. Centrální rajón (Цэнтральны раён)
2. Sovětský rajón (Савецкі раён)
3. Pěršamajský rajón (Першамайскі раён)
4. Partyzánský rajón (Партызанскі раён)
5. Zavodzký rajón (Заводзкі раён)
6. Leninský rajón (Ленінскі раён)
7. Kastrýčnický rajón (Кастрычніцкі раён)
8. Maskoŭský rajón (Маскоўскі раён)
9. Frunzenský rajón (Фрунзэнскі раён)

Podnebí

Mírné přechodné mezi kontinentálním a oceánským. Nejnižší naměřená teplota byla -39,1 °C a naopak nejvyšší 35 °C.

Vysoké školství

V dnešním Bělorusku mají asi 32 univerzit, z toho 12 se nachází právě v Minsku. Mezi nejznámější patří Běloruská státní technická univerzita nebo Běloruská státní univerzita.

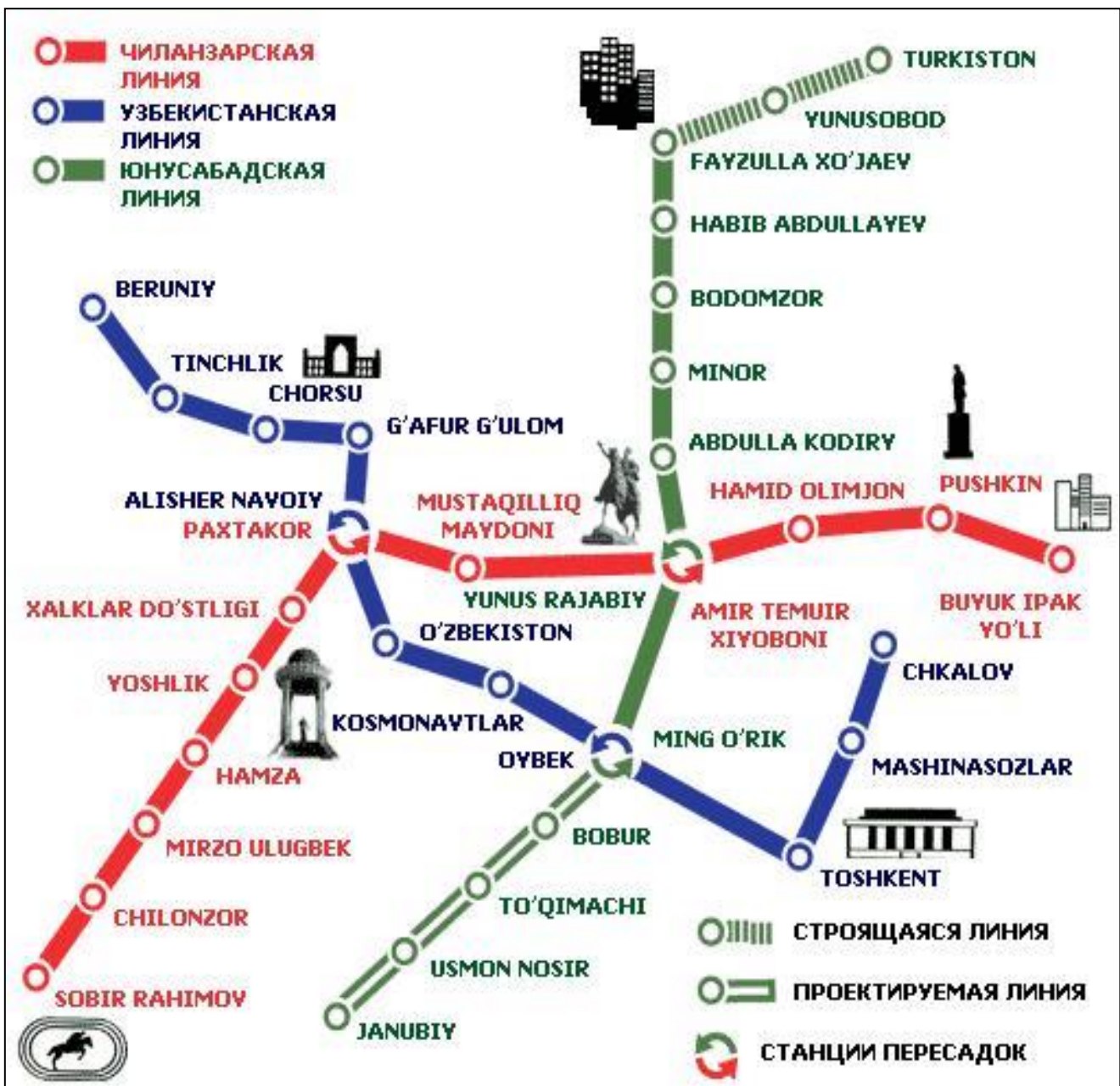
Doprava

Minsk je jedním z hlavních dopravních uzlů východní Evropy. Železniční tratě odtud vycházejí sice jen do 4 směrů, jde však o hlavní evropské magistrály ve směru jihozápad - severovýchod (Berlín - Varšava - Brest - Minsk - Orša - Smolensk - Moskva) a severozápad - jihovýchod (Riga - Vilnius - Maladzečna - Minsk - Homel - Kyjev). Ve stejných směrech vedou i hlavní silniční tahy, přičemž další významné silnice vedou na Sluck a Polock, resp. Vitebsk. Silnice a dálnice ve městě jsou v dobrém stavu. V Minsku se nachází mezinárodní letiště *Minsk-1*, zhruba 40 km od centra města pak leží vnitrostátní letiště *Minsk-2*, otevřené roku 1992. Hlavním osobním nádražím je Minsk - Passažyrskij.

Městská doprava

Městskou hromadnou dopravu v Minsku tvoří metro, autobusy, trolejbusy a tramvaje. Minské metro má v současné době 20 stanic; do roku 2015 by jich mělo být již 25, konečný počet by pak měl činit 48 stanic. Městská hromadná doprava disponuje 8 tramvajovými linkami s 50 zastávkami a 70 trolejbusovými linkami s 330 zastávkami.

MINSKÉ METRO

Minsk je starší než například ruská Moskva nebo německý Berlín, teprve v roce 1991 se však stal hlavním městem nezávislého Běloruska. Do té doby bylo Bělorusko vždy součástí větších územních celků: Kyjevské Rusi, Velikého knížectví litevského, polského království, carského Ruska nebo Sovětského svazu. Bělorusko má za sebou opravdu spletitou a ne zrovna pompézní historii.

Největších změn, co se výstavby týče, se obyvatelé Minsku dočkali po druhé světové válce. Staré historické budovy musely ustoupit novým socialistickým stavbám, panelovým sídlištím, monumentálním budovám a širokým ulicím. Tou největší z nich je obrovská **třída Františka Skaryny**. Na

jednom z jeho konců leží **Náměstí nezávislosti**.

Jen kousek od něj se nachází katolický kostel **Sv. Simona a Heleny**. Svatostánek, také známý pod jménem **Červený kostel**, je úzce spjatý s působením polské komunity. Během dob SSSR sloužil jako divadlo i filmové studio. Polští architekti jej postavili z cihel dovezených z polského poutního místa Čenstochová.

Nejstarším kostelem v Minsku je **kostel sv. Máří Magdalény**. Malá církevní stavba s kaplí je součástí širšího modernizovaného komplexu s několika kupolemi v typicky ruském stylu.

Z dalších církevních památek můžeme jmenovat římskokatolickou **katedrálu Panny Marie**, nebo **chrám svatého Alexandra Něvského**.

Důkazy krutostí nacistických okupantů, ale také obětavých a hrdinských činů obyvatel města, odhaluje **Muzeum velké vlastenecké války** (Great patriotic war museum). Dlouhá řada válečných exponátů, tanků, letadel děl a další vojenské techniky nejen Bělorusům připomíná, že během války bylo v Bělorusku zabito přes 2,3 milionu lidí.

Malou kuriozitou je dům v centru města, v němž kdysi žil pravděpodobný vrah J. F. Kennedyho – Lee Harvey Oswald, který kdysi žádal o sovětské občanství.

Chrám svatého Alexandra Něvského

Chrám svatého Alexandra Něvského (bělorusky Царква Сьв. Аляксандра Неўскага ruský Минская церковь Александра Невского) je pravoslavným chrámem v běloruském hlavním městě Minsk.

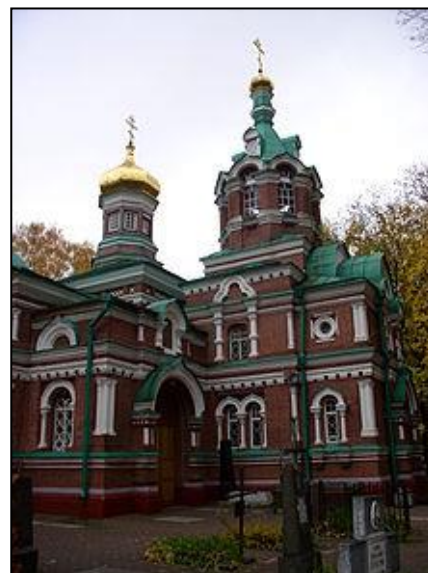
Chrám byl budován v letech 1896 až 1898 v novobarokním stylu na památku padlých ruských vojáků v poslední rusko-turecké válce z let 1877-1878. Hlavním architektem chrámu byl V. I. Strujev. Chrám vznikl se na území vojenského hřbitova. Pojmenován byl podle slavného ruského vojevůdce a světce z 13. století Alexandra Něvského, který se stal symbolem ruské vojenské slávy.

Na památku padlých ruských vojáků, kteří padli při osvobození Bulharska turecké nadvlády, byly v chrámu osazeny pamětní desky. Jsou na nich vyrytá jména vojáků 30. brigády a Kolomenského pluku, kteří zahynuli při bojích během osvobození bulharského města Plevni.

Za ikonostasem se nacházejí mohyly ruských důstojníků a vojáků. Cenností chrámu je i dřevěný přenosný kostelík, který sloužil vojákům během modliteb v osvobozovacích bojích na Balkáně.

Zajímavou byla i událost během Velké vlastenecké války, když byl chrám bombardován. Bomba prorazila kupoli chrámu, ale když dopadla vedle ikony svatého Mikuláše, neexplodovala.

Při stavbě chrámu se používaly červené cihly lotyšského výrobce, který zásoboval moskevský Kreml.

Kostel sv. Simona a Heleny

Často nazývaný jako Červený kostel, který patří k nejnámějším kostelům v Minsku. V sovětských dobách sloužil jako divadlo a filmové studio. Od roku 1990 působí opět jako kostel a je spojen s polskou komunitou ve městě.

Kostel sv. Máří Magdalény

Tento malý kostel je v Minsku nejstarší. Je to klidné místo s dokonale obnoveným komplexem. Kostel má malou kapli, podloubí a obdivuhodný interiér. Kolem kostela je spousta stromů, a proto se "Mary Magdalene" (kostel svaté Máří Magdalény) stává tak příjemným místem odříznutým od chaotických ulic.

Katedrála Svatého Ducha

Katedrála svatého Ducha (bělorusky Кафедральны сабор Сашэсця Святога Духа) je hlavním pravoslavným chrámem v metropoli Minsk.

Spravován je běloruským exarchátem Ruské pravoslavné církve (patriarchát Moskva). Budova dnešní pravoslavné katedrály byla postavena v letech 1633 až 1642 v barokním stylu.

Původně římskokatolický chrám byl součástí kláštera. Kostel i klášter postihl v roce 1741 ničivý požár. Od roku 1860 byl kostel chrámem ruské pravoslavné církve.

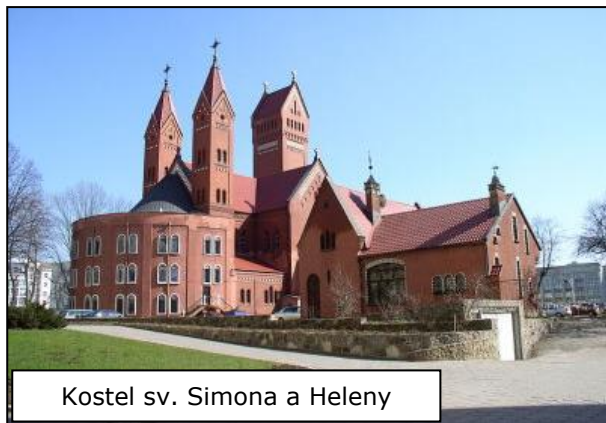
Ostrov slz

Stojí na malém ostrůvku spojeném pěším mostem. Evokující afghánský válečný památník je známý hovorově jako ostrov slz. Je postaven v podobě malého kostela se čtyřmi vstupy. Památník je obklopen velkými sochami smutných matek a sester běloruských vojáků, kteří zahynuli ve válce mezi Sovětským svazem a Afghánistánem.

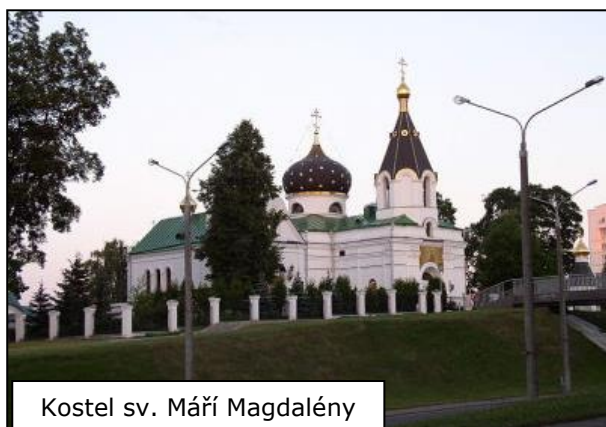
Muzeum velké vlastenecké války

Muzeum velké vlastenecké války v Minsku se přesídlilo do nové a větší budovy a nabízí vám pohled na utrpení a hrdinství během nacistické okupace. Nachází se zde řada reálných tanků, letadel a dělostřelectva z druhé světové války. Zajímavý a znepokojující je oddíl o koncentračních táborech.

V Bělorusku bylo během 2. sv. války zabito neuvěřitelných 2,3 milionu lidí.

Kostel sv. Simona a Heleny

Kostel sv. Máří Magdalény

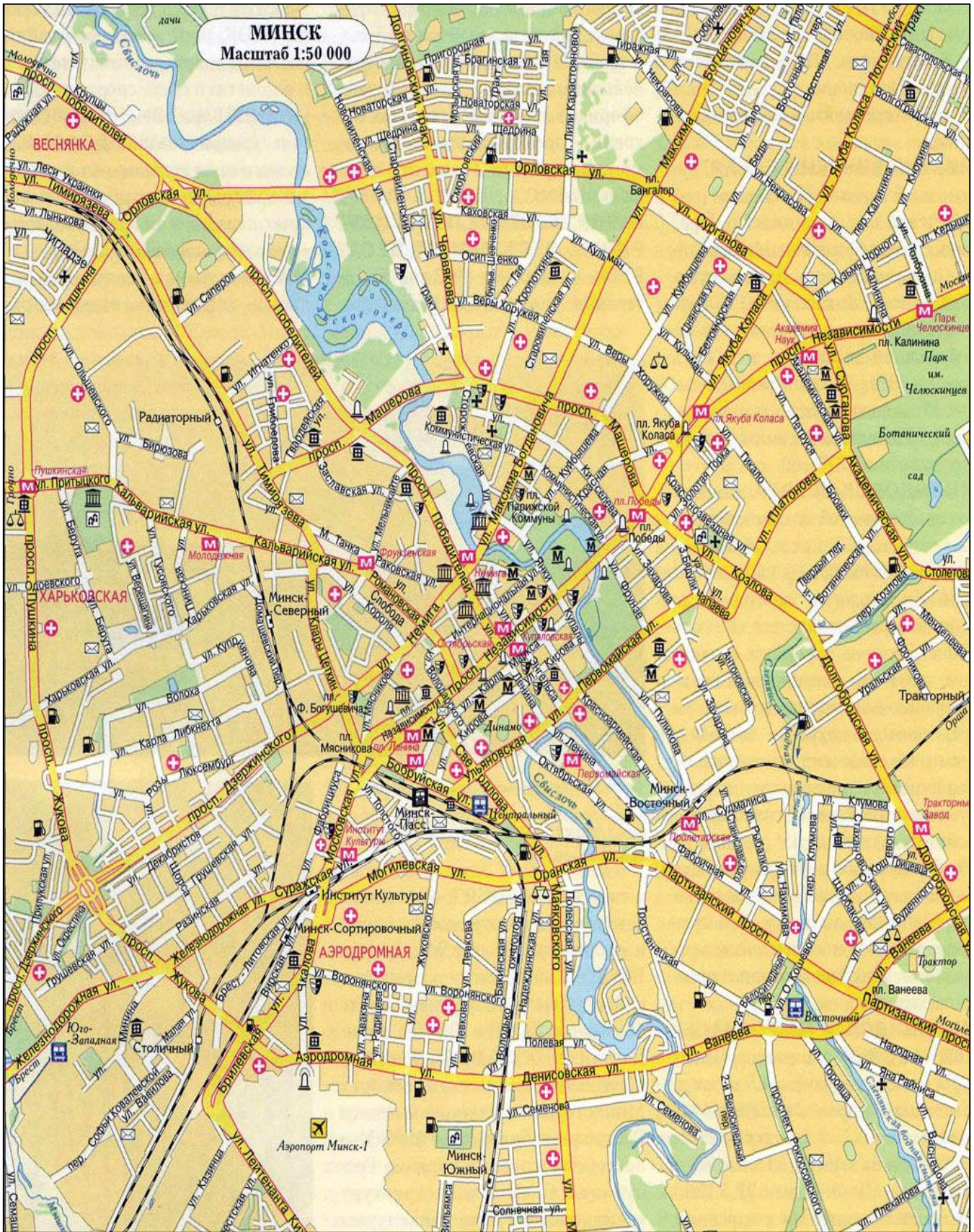
Pravoslavná katedrála Svatého ducha

Ostrov slz

Muzeum velké vlastenecké války

Borisov

Barysaŭ - Барысаў (v běloruštině), Борисов (v ruštině)

Vlajka

Erb

Oblast	Minsk voblast
Rajón	Barysaŭ Rajón
Rok založení	1102
Rozloha	45,97 km ²
Nadmořská výška	169 m (554 stop)
Počet obyvatel	149400
Hustota	3,900 / km ² (10000 / sq mi)
Časové pásmo	FET (UTC + 3)

Barysaŭ

běloruština: Барысаў [barisaw] ; Rus : Борисов, **Borisov** [berisəf] , polsky : *Borysów*, litevština : *Borisovas*, počet obyvatel 149400 (město), celý region 192500. Nachází se v blízkosti řeky Berezina.

Historie

Barysaŭ je poprvé zmiňována (jako Borisov), v roce 1102. Během příštích několika století byl vypálen a pak přestavěl mírně na jih od svého původního umístění.

Na konci 13. století se stal součástí velkého vévodství Litvy. V roce 1569 se stala součástí polsko-litevského společenství, a pak se stala v roce 1793 součástí Ruské říše, jako důsledek druhého rozdělení Polska.

Dne 22. ledna 1796 vznikl městský erb. V horní polovině obsahuje erb Minsku, zatímco dolní polovina měla dvě stylizované věže na stříbrném pozadí s průchodem mezi nimi a Svatým Petrem, držícím v ruce klíč od města. Od té doby je Borisov městem.

V roce 1812, se Borisov stal klíčovým místem při Napoleonově tažení do Ruska. Zde jeho vojska překročila řeku Berezina. Francouzi zde, severně od města, postavili dva mosty přes řeku Berezinu. Tato událost je pravidelně připomínána při městských slavnostech. Dělo z napoleonské éry je uloženo v městském muzeu.

V roce 1871, byla v blízkosti města položena železniční trať mezi Brestem a Moskvou. V roce 1900 vybudoval Minsk vlastní nádraží a tím získal spojení až do města. V listopadu 1917 se oblast stala součástí Sovětského svazu, ale byla obsazená Německem a pak v Polskem od roku 1918 do roku 1920, kdy byla založena Běloruská sovětská socialistická republika.

Během druhé světové války, od 2. července 1941 do 1. července 1944, byl Borisov obsazený nacistickým Německem a většina z města byla zničena. Více než 33.000 lidí bylo zabito v šesti táborech smrti, které byly postaveny kolem města.

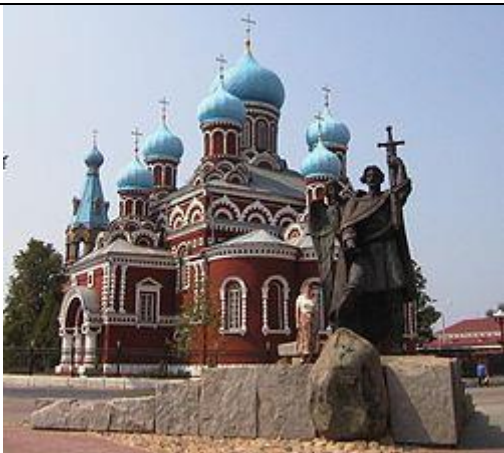
Od května roku 1948 bylo ve městě velitelství 7. tankové armády, která jako součást 65. armádního sboru pak převzala operační velení v severozápadní části země.

Průmysl

Po druhé světové válce se stal Borisov hlavním průmyslovým centrem, a od roku 2002 tu existuje 41 velkých továren, jejichž mnohé výrobky jsou vyváženy nejen do Ruska. Železnice je stále důležitou tepnou a v dnešní době je již elektrizována.

Největší továrny:

BATE (elektrina, automobilové součástky); **AGU** (Avto-Gidro-usilitel - posilovače řízení); **Farmaceutická zařízení** (farmaceutické preparáty); **Turbokompresory** (agregáty); **Match** (továrna Borisovdrev); **BoriMak** (továrna na výrobu těstovin); **Zdravushka** (mléčné výrobky); **Rezinotechnika** (plasty - guma); **Jatky** (masné výrobky); **DOC** (výrobky ze dřeva).

Památník Prince Borise Vseslavoviče před pravoslavným chrámem

Prospect Revolutsii

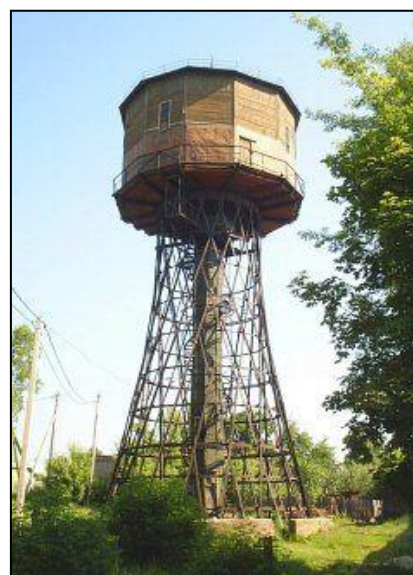
Město je rozděleno řekou na staré a nové město, která jsou spojena dvěma mosty. Vlakové nádraží, mezinárodní silniční nádraží, kasárna a centrum města, je v nové části. Obyvatelé města žijí většinou na sídlišťích v okrajových částech města. Na předměstích některé domy stále ještě nejsou napojeny na vodovod a ostatní sítě. Vodu zde získávají z artéské studny a je prý velmi čistá a zdravá.

Pozoruhodní rodáci

- Anatolij Čubajs (nar. 1955), sovětský a ruský ekonom
- Haim Laskov (1919-1982), pátý náčelník štábu Izraelských obranných sil
- Andrei Aramnau (nar. 1988), vzpěrač a současný držitel světového rekordu
- Dzmitry Baha (nar. 1990), fotbalista

Sport

Hlavní sportovní zařízení: 2 stadiony, 3 bazény, 14 střílnic, 8 hřišť. Sidlo fotbalového týmu BATE Borisov (mistr Běloruska 13x, účastník Ligy mistrů a Evropské ligy/pohárů). Působí zde také slavný basketbalový tým Berezina-Rcor. Byl zde rovněž pořádán Evropský basketbalový šampionát pro ženy (divize B).

Fotbalový klub BATE Borisov

BATE	
Plný název	Fotbalový klub BATE Borisov
Založený	1973. V roce 1984 rozpuštěn a obnoven v roce 1996.
Stadion	Borisov Arena
Kapacita	13.126 sedících diváků
Prezident	Anatolij Kapsky
Gen. ředitel	Michael Demencevič
Trenér	Alexander Ermakovič
Kapitán	Vitalij Rodionov
Hodnocení	42. místo v žebříčku UEFA, 114. v ratingu IFFHS
Rozpočet	4,5 mil. \$
Sponzor	Belgosstrakh
Soutěž	Vyššaja liga
Umístění v posledním ročníku	1.

BATE je pro Slavii prvním běloruským soupeřem v oficiálním zápase. Soupeř má v běloruské domácí soutěži bezkonkurenční postavení. A to jak po herní a výsledkové, tak i po manažerské stránce. Domácí ligu vyhráli ve všech posledních jedenácti ročnících. Účast ve 3. předkole letošní Ligy mistrů si vybojoval po remíze doma 1:1 vítězstvím v Jerevanu nad tamním Alaškertem v poměru 3:1.

BATE Borisov je pravidelným účastníkem evropských fotbalových soutěží – bez jediné absence - od sezóny 1999/2000. Zajímavé je, že za všechna ta léta doma podlehl pouze CF Barceloně. Pětkrát se probojoval do základní skupiny Ligy mistrů.

V momentálním kádru za pozornost stojí určitě útočník Vitalij Rodionov, který odehrál v evropských pohárech 88 zápasů a vstřelil v nich 20 gólů a dále, z mého pohledu, střelec Michail Gordejčuk, který v Jerevanu vstřelil domácím dvě branky a prakticky tak Borisovu zajistil postup. Je třeba dávat si pozor na často přemotivovaného a provokujícího obránce Alekseje Riöse. Ten se také často a rád poroučí bezdůvodně k zemi. Slabší místo týmu se mi zdá být v obraně, vč. brankaře Denise Ščerbitského. Ten velmi často balóny pouze vyráží, a to i před sebe.

Běloruská liga se hraje systémem jaro–podzim. Po patnácti kolech je BATE Borisov na druhé příčce a ztrácí 3 body na vedoucí Šachtor Soligorsk. Mužstvo hraje obvykle v modrých dresech.

Klubové úspěchy

Úspěchy domácí

Období Svazu sovětských socialistických republik

Běloruský šampionát

Vítěz (3): 1974, 1976, 1979

Druhé místo (1): 1978

Běloruský pohár

Vítěz (1): 1976

Období Běloruska

Běloruská liga

Mistr Běloruska (13):

1999, 2002, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016

Vice-Champion (4): 1998, 2000, 2003, 2004

Třetí místo (1): 2001

Běloruský pohár

Vítěz (3): 2006, 2010, 2015

Finalista (3): 2002, 2005, 2007,

Super Cup Bělorusko

Vítěz (7): 2010, 2011, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017

Finalista (1): 2012

Úspěchy mezinárodní

Competition	zápasy	výhry	remízy	prohry	skóre
<u>UEFA Champions League</u>	88	31	26	31	98 : 123
<u>UEFA Cup & UEFA Europa League</u>	40	14	6	20	51 : 66
<u>UEFA Intertoto Cup</u>	6	4	1	1	8 : 2
Celkem	134	49	33	52	157 : 191

UEFA Champions League

Účast v základní skupině (5): 2008/09, 2011/12, 2012/13, 2014/15, 2015/16

UEFA Cup/Europa League

Účastník šestnáctifinále (posledních 32 týmů) (2): 2010/11, 2012/13

Realizační tým

Pozice	jméno a příjmení
hlavní trenér týmu	Ermakovič Aleksandr Vladimirovič
asistent trenéra	Baga Aleksej Anatoljevič
asistent trenéra a trenér rezervy	Chumačenko Igor Gavrilovič
asistent trenéra a trenér brankářů	F. Alexander
lékař týmu	Bulaj Pavel Borisovič
masér týmu	Strelkovskij Viktor Viktorovič
trenér - manažer	Krotov Valerij Alexandrovič
trenér - manažer	Viskušenko Vasilij Stanislavovič

Soupiska týmu

číslo dresu	jméno a příjmení	národnost	datum narození (věk)	bývalý klub
brankáři				
16	Sergei Veremko		16. října 1982 (34)	Levadiakos
35	Anton Chychkan		10 července 1995 (22)	Sport. Šk. Dynamo Minsk
48	Denis Scherbitsky		14. dubna 1996 (21)	odchovanec
obránci				
3	Vitaly Gayduchik		12 července 1989 (28)	Dynamo Brest
4	Kaspars Dubra		20. listopadu 1990 (26)	Ventspils
14	Artur Pikk		5. března 1993 (24)	Levadia
15	Maxim Zhavnerchik		9 února 1985 (32)	Kuban
17	Aleksey Rios		14. května 1987 (30)	Šachtor Soligorsk
19	Nemanja Milunović		31. května 1989 (28)	Mladost
33	Denis Polyakov		17. dubna 1991 (26)	Šachtor Soligorsk
42	Maksim Volodko		10 listopadu 1992, (24)	Změna Minsk
záložníci				
5	Evgeny Yablonsky		10 května 1995 (22)	BGOUOR Borisov
7	Evgeniy Berozkin		5. července 1996 (21)	Naftan
8	Aleksandr Volodko		18 června 1986, (31)	Dynamo Brest
10	Mirko Ivanic		13. září 1993 (23)	Vojvodina Novi Sad
21	Stanislav Dragun		4. června 1988 (29)	Orenburg
22	Igor Stasevich		21. října 1985 (31)	Dynamo Minsk)
49	Aleksandr Dzhigero		15. dubna 1996 (21)	odchovanec
77	Yuri Kendysh		10. června 1990 (27)	Zalgiris
80	Valerian Gwilym		24. května 1994 (23)	Minsk
útočníci				
9	Anes Rushevich		2. prosince 1996 (20)	Novi Pazar
13	Nikolay Signevich		20. února 1992 (25)	Dynamo Brest)
20	Vitali Rodionov		11. prosince 1983 (33)	Torpedo-BelAZ
24	Yasse Tuominen		12 listopadu 1995 (21)	Lahti
62	Michael Gordeychuk		23. října 1989 (27)	Belshina

Změny v kádru v létě 2017

Pozice	jméno a příjmení	bývalý klub
příchody		
záložník	Stanislav Dragun***	Orenburg
útočník	Nikolay Signevich**	Plataniás

Pozice	jméno a příjmení	bývalý klub
příchody		
obránce	Vitaly Gayduchik **	Asteras
odchody		
obránce	Milos Ostojic ***	volný hráč – bez angažmá

Významní hráči v historii týmu

 Aleksandr Gleb, Vitaly Kutuzov,   Yuri Zhevnov, Mateja Kežman, Renan Bressan

Stadion

Borisov Arena

Lokalita	Barysaŭ , Bělorusko
Souřadnice	54 ° 11'35 "N 28 ° 28'31" E
Majitel	BATE Barysaŭ
Kapacita	13.126 sedících diváků
Rekordní návštěva	13.121 (Bělorusko - Španělsko, 25.06.2015)
Rozměry hrací plochy	105 x 68 metrů
Povrch	tráva
Výstavba	2010-2014
Otevřen	2014
Náklady na výstavbu	48,000.000 €
Architekt	Ofis Architects
Uživatel (od r. 2014)	FC BATE Borisov a běloruská fotbalová reprezentace

Borisov Arena je ryze fotbalový stadion. Aréna je domácím hřištěm klubu BATE Borisov a zároveň běloruské reprezentace. Oficiální kapacita stadionu je 13.126 sedících diváků. Výstavba nového stadionu Borisov-Arena začala 12. 11. 2010. Nachází se na okraji města, v zalesněné oblasti v blízkosti dálnice do Minsku, ve vzdálenosti 60 km od letiště. Autorem projektu je slovinský atelier „Ofis arhitekti“.

Historie

První oficiální zápas byl odehrán v Borisov aréně 3. května 2014. Hrál se zde finále Běloruského poháru ročníku 2013-14. Utkali se v něm FC Neman Grodno a FC Šachtor Soligorsk. Z nové arény si pohár po vítězství 1:0 odvezl tým ze Soligorsku. Historicky první gól v aréně zaznamenal ukrajinský záložník Artem Starhorodskij. Na premiéře napočítali pořadatelé 11.000 diváků.

Reprezentační zápasy

Běloruská fotbalová reprezentace sehrála svůj první zápas v Borisov aréně dne 4. září 2014. Tehdy porazili v přátelském zápase Tádžikistán 6:1. První oficiální zápas zde sehrál národní tým 9. října 2014 a Bělorusko v kvalifikaci na EURO 2016 podlehl 0:2 Ukrajině. Hrál se před 10.512 diváky.

Tréninkové středisko klubu

Tréninková základna FC BATE Borisov leží v přírodě, v obci Dudinka, na území rekreačního střediska města „Bate“. Základna obsahuje dvě tréninková hřiště s přírodním trávníkem, komplex se sportovním a fitness zařízením, rehabilitační centrum ubytování a kanceláře pro funkcionáře klubu a správce.

